

תת"ע 10557/02/18 - מדינת ישראל נגד דוד עובדיה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10557-02-18 מדינת ישראל נ' דוד עובדיה
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דביר

המאשימה

נגד

דוד עובדיה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 2.9.17, הודעת תשלום קנס בגין, הסעת נוסע שאינו חגור, (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 83ב(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: " אני כופר באשמה. אני לא יכול לראות אם הוא היה חגור, הוא ישב מאחורה. ראיתי בהתחלה, יש לו שם שלט. יש לי עד, את הנוסע".

ביום 23.4.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידו המתנדב אברהם צבי, מטעמו הוגש הדו"ח, שסומן ת/1 והמתנדב שוקי אהרוני, מטעמו הוגש מזכר, שסומן ת/2.

מטעם הגנה, העידו הנאשם והנוסע במונית.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 2.9.17, בסמוך לשעה 12:55, נהג הנאשם במונית, בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון, כשהוא מסייע נוסע במושב האחורי ובהגיעו בסמוך לק"מ 19.5, נסעו עדי התביעה במקביל לרכבו והבחינו, כי הנוסע אינו חגור בחגורת בטיחות.

עד תביעה מספר 1, כרז לנאשם לעצור את הרכב ולאחר שזה עצר לבסוף, בסמוך למחלף רוקח, ניגש העד לרכב והבחין, כי אין בה לוחית המודיעה על החובה לחגור חגורת בטיחות. העד רשם מפי הנאשם את הדברים הבאים: " אני מצטער, אין לי עבירות ישנות, עבירת חניה לא נחשבת עבירת תעבורה. אני לא שמתי לב כי הנוסע לא חגור כי שדה

הראיה שלי מוגבל".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור ולאחר שהשוטרים הורו לו לעצור, ניגש אליו אחד העדים ואמר לו, כי הנוסע אינו חגור. הנאשם השיב לו כי אינו יכול לראות דרך המראה, אם הנוסע חגור, בשל משענות המושב, כעולה מהתמונה שהגיש וסומנה נ/1. עוד טען הנאשם, כי העד אמר לו, כי אם הייתה לו לוחית המורה על חובת חגירת חגורת בטיחות, לא היה רושם לו דו"ח ולגרסת הנאשם, היית הלוחית כאמור, אף כי לא היה מועד לכך בזמן האירוע.

הנאשם נחקר ואישר, כי לא הביט לאחור, תוך הפניית גופו, על מנת לראות אם הנוסע חגור וכן, לא וידא עמו בשיחה, כי הוא אכן חגור.

עד ההגנה, הנוסע, מר זי עירוני, העיד כי נסע במונית ושוחח במהלך הנסיעה עם הנאשם, אך זה לא וידא עמו כי הוא חגור וכן, אישר העד כי לא חגר את חגורת הבטיחות.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1.

חובת
תק'

תקנה 83 ב(א) לתקנות התעבורה, קובעת: "לא ינהג אדם ולא יסע ברכב מן הסוגים האמורים בתקנה 364 א או בכל רכב שבו מותקנות חגורות בטיחות אלא אם כן הנוהג והנוסעים בו חגורים בחגורת בטיחות או רתומים במושב בטיחות או במושב מגביה כאמור בתקנה 83א, לפי הענין". תקנה 83ג, פוטרת מחובת חגירת חגורת בטיחות במקרים מסויימים, לרבות- "הנוהג במונית בדרך עירונית כשיש בה נוסעים וכן הנוסעים במונית בדרך עירונית במושב האחורי".

2. אין מחלוקת בין הצדדים, בנוגע לעובדות המהוות את בסיס העבירה - הנאשם, נהג מונית, הסיע נוסע, בדרך מהירה, מבלי שהנוסע היה חגור בחגורת בטיחות.

3. הנאשם טען כי אינו יכול להבחין במראה הפנימית, אם נוסע במושב האחורי חגור או לא, אך אם היה מודע לכך ששדה הראיה שלו מוגבל, מדוע לא וידא כי הנוסע חגור, בין על ידי סיבוב גופו לאחור ובין אם באופן מילולי? לא ייתכן חולק, כי הנאשם יכול היה, בקלות ובפשטות, להימנע מביצוע העבירה, כמפורט לעיל ואם בחר שלא לעשות כן, אין לו להלין אלא על עצמו.

4. טענות הנאשם לגבי רישום או אי רישום דו"ח אזהרה, אין להן כל נפקות בהקשר לעבירה שבנדון וממילא, ציין עד תביעה 1, כי הנאשם לא עמד בקריטריונים הנדרשים לרישום דו"ח אזהרה.

5. הנאשם טען, כי הבחין, לאחר רישום הדו"ח, כי במונית מותקנת לוחית המורה על הצורך לחגור חגורת בטיחות, אך טענה זו, הועלתה לראשונה בדיון ההוכחות, בבחינת "עדות כבושה" ולא הוכחה, אך גם אם הייתה מוכחת, הרי שאין בה כדי להוות הגנה לנאשם, שכן תקנה 83ב (ג) קובעת: "על אף האמור בתקנה זו, מונית ואוטובוס שניתן לגביו רישיון סיור כהגדרתו בתקנה 386, שהותקן בהם במקום הנראה לעין הנוסעים, שלט המציין את חובת הנוסעים לחגור חגורת בטיחות, רשאי הנוהג בהם להסיעם גם אם הם אינם חגורים" - הנאשם לא טען ובוודאי שלא הוכיח, כי רכבו, עונה על הקריטריונים הקבועים בתקנה לעיל ולכן, הפטור אינו עומד לזכותו.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ח, 10 יולי 2018, במעמד הצדדים